

- (4,19) „Mi azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket” – mi azért hiszünk, mert Ő előbb cselekedett: Fiában, Jézus Krisztusban eljött, megváltott; Szentlelkével újonnan szült: Istentől születünk, azért tudunk hinni Krisztusban.
- Nem levegőben lógó, magunk által kreált hitünk van, mint a világban lévőeknek (akik nem születtek Istentől). A világ azt mondja: „valamiben hinni kell”, mert látja, hogy a saját erő, a racionális gondolkodás nem elég. De azt is mondja: „mindegy, miben”.
- Igazi hit tehát csak az, amit Isten ad. Igazi szeretet is csak az, amit Ő ad. A világ is „szereti a magát”, „szereti azokat, akik őt szeretik”. Az Istentől született ember szereti az ellenséget is – de itt az Isten gyermekei iránti szeretetről van szó. Az Úr Jézus parancsolata: „úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket”. Akkor mondta, amikor előzőleg megmosta a tanítványai lábát. Tudta, milyenek, tudta, hogy még el fogják hagyni. Nem várt az ő szeretetükre, Ő szeretett előbb. Nekünk is „előbb kell szeretnünk”, mielőtt bármit kapnánk.
- „Szeretjük Isten gyermekeit” – a világban az emberek sokszor azért „szeretik egymást”, mert egy közös ellenség(kép) tartja össze őket. Minket az köt össze, hogy Istentől születünk, Jézus Krisztuséi vagyunk.
- „Az Ő parancsolata nem nehezek” – nem erőlködéssel fog sikerülni ez a szeretet. Csak úgy, hogy Őbenne hiszek, aki ma is megteszi ezeket. Amikor csak azt látom, hogy „küzdök magammal”, hogy ne engem, az indulatot, idegességet lássák, akkor valójában Jézus küzd értem. És amikor azt látom, hogy az a testvér, akit megbántottam, könnyen megbocsát, akkor valójában Jézus volt az, aki benne is „megküzdött” ezt a bocsánatot.
- A világ feletti győzelem is így születik. „Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” – „bízatok, én legyőztem a világot” (Jn 16,33). Ő győzte le, és ebből ad nekünk.
- Mit győzött le és hogyan? „Mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, az élettől való kérdés.” Ezek határozzák meg a „világi”, Isten nélkül élő ember gondolkodását, érzelmét, akaratát. Az Istentől elfordult ember saját magával törődik, ennek a kívánságai ezek. Nem tudom legyőzni: ha le is tudok mondani valamiről, maradnak más kívánságok, és az a remény, hogy „majdcsak visszakapom, és addig is megmarad ez és ez”. Jézus győzte le ezt: oda tudott adni mindent: a mennyei dicsőséget, a tisztaságot (bűnné lett). Nem a világot, hanem az Atyát szerette – a kereszten is: „miért hagytál el”, majd: „Atyám, a Te kezébe teszem le a lelkemet”. Aki az Övé, az elkezdi nem a világot, a javakat, a saját igazát stb. szeretni, hanem Istent – és az Ő gyermekeit. Így lesz Jézus világ feletti győzelme „a mi hitünk”.
- Jn 16,33: „A világban nyomorúságok vannak, de bízatok”. Az Isten gyermekeit érő nyomorúságokról van szó. Gyűlöli őket a világ, mert Jézust gyűlöli. „Nem e világból valók vagyunk”, hanem egy olyan hatalomtól, amely legyőzte a világot.
- „A mi hitünk” az, hogy Jézus Isten Fia. Nemcsak hisszük, hogy Ő az, hanem mivel Ő az, azért adhatott nekünk olyan hitet, ami legyőzi a világot – azt, ami abból bennem van: önszeretetet, kívánságaim kielégítését.
- Isten Fia, isteni hatalommal. Ezzel győz le engem is, akkor is, ha „egy hadsereg sem tudott volna betörni” (Sz. L. V.). – Isten Fia, isteni igazságossággal, amivel szét tudja

választani a jót a rossztól; azt, ami bennem Tőle való, attól, ami bűn. – Isten Fia: a szeretetével, amivel megbocsátja a bűneimet. – Ha hiszem ezt, én is legyőzöm a világot. Akkor is, ha fizikailag legyőznek. Tudok az Övé, a Győztesé maradni.

1Jn 3,16b: „Az Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne.”